

vodněna, nebo 3. promešká-li strana lhůtu k podání žaloby nebo k vedení exekuce. Příklad 3. uvedený nemohl nastati, ježto zatimní opatření bylo povoleno za sporu. Příklad 1. také nenastal, ježto o uplatňovaném nároku nebylo věcně rozhodnuto, neboť žaloba byla odmítnuta vzhledem na zahájení sporu o témže nároku. Může se tedy jednat jen o případ 2. Tu pak nelze říci, že se ukázalo, že žádost o povolení zatimního opatření byla jinak neodůvodněna. Zatimní opatření bylo povoleno, k odporu proti zatimnímu opatření bylo uznáno za přípustné a přiměřené a také stížnosti do tohoto usnesení nebylo vyhověno. Došlo sice ke zrušení zatimního opatření, avšak nikoliv z důvodů věcných, že se totiž ukázalo neodůvodněným, nýbrž z důvodů formálních, že totiž ukončením sporu uplynula lhůta, na kterou bylo zatimní opatření povoleno. Zatimní opatření bylo tedy odůvodněno (stejně Neumann k § 394 str. 1142 vydání 1909 až 1910).

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Jest především přisvědčiti dovolacímu stěžovateli, že dovolací rekurs jest přípustný, poněvadž nejde o rozhodnutí soudu druhé stolice v otázce útrat podle § 528 prvý odstavec c. ř. s., nýbrž o náhradu škody podle § 394 ex. ř. Dovolacímu rekursu nelze upříti oprávnění, neboť rekursní soud neposoudil věc po právní stránce správně. Lze ovšem přisvědčiti právnímu názoru rekursního soudu, že podle § 394 ex. ř. jest nahraditi odpůrci útraty, jež mu vzešly prozatimním opatřením (srov. rozhodnutí sb. n. s. čís. 10.956) a že nejde o věc r o z s o u z e - n o u, když bylo o útratách s p o r u již pravoplatně rozhodnuto. Nelze však přisvědčiti rekursnímu soudu, pokud se domnívá, že tu není dalších předpokladů § 394 ex. ř., by návrhu žalovaného bylo vyhověno. Prozatimní opatření se ovšem povoluje, je-li mimo ohrožení osvědčení nárok (§ 389 ex. ř.), avšak to jen za předpokladu, že nárok bude soudním rozhodnutím najisto postaven (§ 391 ex. ř.). Zahájil-li navrhovatel sice příslušné sporné řízení za tímto účelem, nevedlo-li však toto řízení k rozhodnutí o jsoucnosti nároku (zpětvzetí žaloby, odmítnutí pro nepříslušnost, odmítnutí pro spor již zahájený), jest míti za to, že se žádost ohrožené strany ukázala jinak neodůvodněnou. Tomuto důsledku mohla žalobkyně v tomto případě zabrániti jen tím, že by byla po odmítnutí žaloby bez zbytečného průtahu pokračovala ve sporu již zahájeném (Ck II 145/28), což však ani netvrdila. Jsou tu tudíž veškeré předpoklady § 394 ex. ř. pro přisouzení náhrady za majetkové újmy, které byly způsobeny žalovanému prozatimním opatřením.

Čís. 13445.

Moravský honební zákon (ze dne 26. července 1912, čís. 4 z. zák. pro Moravu na rok 1914).

Psy lze utratiti jen, běhají-li bez pána v určité vzdálenosti od předmětů v zákoně uvedených a jen, byli-li v této vzdálenosti postiženi.

Stačí, je-li dán jeden z předpokladů, — vzdálenost 300 m od domů, hospodářských stavení nebo stád, nebo 30 m od cesty —, aby pes byl v chráněném území, kde nesmí býti pánem honitby nebo jeho lovčím strážným personálem utracen.

K tomu, aby pes mohl býti utracen, se nevyžaduje, aby lovil zvěř, stačí, že p o b í h á bez pána.

Za psa bez pána jest psa považovati, je-li od svého pána (držitele) tak vzdálen, že nelze pozorovati vztah psa k osobě jeho držitele.

Ručení pána honitby za škodu, ježto jeho strážný personál utratil psa (§ 67 zák.), nelze posuzovati podle § 68 zákona.

(Rozh. ze dne 12. dubna 1934, Rv II 560/32.)

Ve sporu domáhal se žalobce na žalovaných náhrady 5.000 Kč za to, že první žalovaný Ferdinand H. jako lovčí strážný personál druhého žalovaného Roberta S-a těžce poranil žalobcova psa, postřeliv ho, když pobíhal v honbišti druhého žalovaného. Nižší soudy odsoudily prvního žalovaného k požadované náhradě, žalobu proti druhému žalovanému o d v o l a c í s o u d, změniv rozsudek prvního soudu zamítl. Rozsudkem odvolacího soudu cítil se stíženým první žalovaný, protože byl k požadované náhradě odsouzen, a žalobce, protože byla jeho žaloba proti druhému žalovanému zamítnuta.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání ani té ani oné strany.

D ů v o d y:

K d o v o l á n í ž a l o v a n é h o Ferdinanda H-a: Nižší soudy zjistily, že první žalovaný střelil na psa žalobcova, když sám, bez pána, pobíhal v honbišti druhého žalovaného ve vzdálenosti více než 300 m od nejbližšího stavení, nebyl však 30 m vzdálen od silnice. Jde o výklad § 67 moravského honebního zákona v otázce, zda první žalovaný byl oprávněn psa usmrtiti. Podle § 67 mor. honebního zákona ze dne 26. července 1912 čís. 4/1914 z. zák. může pán oprávněný k honbě nebo jeho lovčí strážný personál usmrtiti psy, kteří postižení byli sami běžící ve vzdálenosti 300 m od domu, hospodářských stavení nebo stád, nebo 30 m od cesty. Z ustanovení tohoto plyne, že psy lze utratiti jen, když běhají bez pána v určité vzdálenosti od předmětů v zákoně uvedených, a jen, když byli v této vzdálenosti postiženi. Zákon vymezuje určité volné území, ve kterém pes může volně pobíhati, a toto území je vymezeno do vzdálenosti 300 m od domů, hospodářských stavení nebo stád, nebo 30 m od cesty. Stačí tedy, je-li dán jeden z uvedených předpokladů, do 300 m od stavení, nebo do 30 m od cesty, by pes byl v chráněném území, kde nesmí býti pánem honitby nebo jeho lovčím strážným personálem utracen. Posoudil tudíž odvolací soud věc po právní stránce správně, uznáv, že první žalovaný jednal za zjištěného stavu věci proti předpisu § 67 mor. honeb. zákona. Ku příslušné zmínce dovolací odpovědi žalobce se však podotýká, že § 67 mor. honeb. zák. nevyžaduje, aby pes lovil zvěř, nýbrž k tomu, aby mohl býti pánem honitby nebo jeho lovčím strážným personálem utracen, stačí, že jen po-

bíhá bez pána. Za psa bez pána jest považovati psa vždy, je-li pes od svého pána (držitele) tak vzdálen, že nelze pozorovati vztah psa k osobě jeho držitele.

K d o v o l á n í ž a l o b c e: Ručení pána honitby za škodu způsobenou jeho lovčím strážným personálem nelze v souzeném případě posuzovati podle § 68 mor. hon. zák., neboť tento paragraf upravuje jen povinnost k náhradě škody, způsobené lovčím personálem na honě. O takový případ však nejde. Přichází proto v úvahu obecný předpis § 1315 obč. zák. Odvolací soud posoudil věc po právní stránce správně, uznáv, že ze zjištěného ojedinělého případu nelze usuzovati na nezdatnost prvního žalovaného, který jinak po dlouhá léta správně konal službu hajného. Tomuto názoru neodporuje ani rozhodnutí čís. 7780 sb. n. s., ve kterém šlo o provinění zaměstnance tak závažného rázu, že samo o sobě svědčilo o jeho nezdatnosti. Tomu však v souzeném případě tak není.

Čís. 13446.

Bylo-li zůstaviteli (učiteli na soukromé škole) za jeho života uloženo pravoplatným výměrem, by vrátil přeplatek pensijních požitků, byla věc s konečnou platností rozhodnuta i proti jeho pozůstalosti (dědicům) a není přípustné opětne projednávání téže věci pořadem práva ani z důvodu přechodu závazku na dědice.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1934, R I 130/34.)

Žalobou, zadanou na krajském soudě civilním v Praze, domáhal se československý stát (školní správa) na pozůstalosti Václava P-a, bývalého učitele soukromé evangelické školy ve V., zaplacení přeplatků na pensijních požitcích, jemu ve vyšší míře, nežli mu příslušely, omylem vyměřených, ano nešlo o učitele veřejné školy obecné. Soud první stolice vyhověl námitce nepřípustnosti pořadu práva v úvaze, že Václav P. tím, že mu bylo povoleno přistoupiti k pensijnímu fondu učitelskému a že do toho fondu požadované příspěvky platil, byl na roveň postaven učitelům veřejných škol a ježto také podle týchž zásad bylo příslušnými úřady v této věci postupováno a rozhodováno, jako by šlo o učitele veřejné školy, má tu ohledně Václava P-a platnost dvorský dekret ze dne 16. srpna 1841 čís. 555 sb. z. s. Tomu není na závalu, že jest žalována pozůstalost po Václavu P-ovi, což jest jen důsledkem práva formálního, ale nikterak z toho neplyne, že vymáhání přeplatků patří na pořad práva. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku nepřípustnosti pořadu práva.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Není o tom sporu, že zaopatřovací požitky, o jichž vrácení ve sporu běží, nebyly zemřelému Václavu P-ovi vypláceny na základě soukromoprávního titulu, nýbrž že mu byly vypláceny z veřejných prostředků na základě právních aktů příslušných školských úřadů, takže nesejde na